

9. Domáci mazlíček

Jack, Frank a Mozeček osaměli.

„Půjdu do skladu inventarizovat bedny,“ řekl Jack a odešel.

„Dodobře, jajá tatady mamám ppráci,“ odpověděl Frank.

Mozeček se rozhlédl po dvou živých obyvatelích základny, v jeho scvrklém mozku proběhla jiskřička elektrické energie a propojila několik vyschlých neuronů. Toto krátké spojení umožnilo Jackovi a Frankovi přežít, protože Mozeček si vybavil svého přítele Kokota, který mu dlouho vštěpoval, že tyto organismy má nechat být nebo bude bit.

Osaměl a byl zmatený. V poslední době se stávalo velmi často, že ho drahý Kokot opustil a nechal samotného s těmi divnými živočichy, kterým nesmí vysát mozek z hlavy. K tomu všemu ty změny, spousta změn v jeho jednoduchém životě.

Nebýval jednoduchý, někdy měl zvláštní záblesky rozmazaných vzpomínek, které neuměl zařadit.

Viděl dřevěnou loď a v ní několik postav. Slyšel křik a praskot lámajícího se dřeva. Vlny, hodně vln. Jedna z nich ho smetla z paluby. Máchal rukama, než nahmátl jakýsi plovoucí kus prkna, kterého se chytil a pevně držel, dokud bouře neustala. Pamatoval si stín, který ho vytáhl z vody. Viděl neostrý obličej dívající se mu do očí, pak ucítil prudkou bolest a spatřil tmu.

Tmu, která jednoho dne zmizela a on spatřil obličej Kokotův. Také pocítil hlad s nutkavou potřebou otevřít nejbližší mozkovnu a vycucnout její obsah. Velký šílený hlad, který volal po ukojení.

Vzpomínka zmizela a Mozeček si uvědomil, že mu jeho přítel Kokot nechal v pokoji velký hrnc s připravenou potravou, kterou nově přichozí nazývali 'želé'. I když uměl být rychlý, rozhodl se šinout si to po chodbě zombie chůzí, protože nikam nespěchal. Vrátil se zpět do svých vzpomínek a před jeho vyschlými očima běžel černobílý film, ve kterém přetrhl pouta, která ho spojovala s operačním lůžkem a okamžitě se vrhl na stojícího Kokota. Ten rychle zareagoval, zvedl ruce, chytil ho za ramena a prudce škulbl. Uvědomil si, že nemá čím chytit hlavu, která ho tak přitahovala. Spadl obličejem k zemi a zjistil že nemá ruce. Zvedl hlavu a viděl jak nad ním sklání postava Kokota, drží v rukou vyschlé ruce a hovoří k němu.

„Uklidni se, příteli.“

Nechápal, co se po něm chce, jen zachrčel a vycenil zuby. Kokot mu přiřil jednu ruku a následovalo mnoho času, celé desítky let, kdy se scénář opakoval. Vrhá se na Kokota, ten ho sráží a uklidňuje. Hlad ho mučil.

Pamatoval si den, kdy jeho opatrovatel přinesl první porci potravy v podobě podivné hmoty, která v jeho vyschlém nose zanechávala podivně uklidňující pachovou stopu. Ochutnal a hlad začal mizet. Když zmizel úplně, uklidnil se a pocítil novou energii ve svém mrtvém těle.

Vzpomínky zase zmizely a Mozeček stál u dveří do laboratoře. V hlavě mu zněl jednoduchý příkaz Kokotův.

„Nelez do těchto dveří.“

Natáhl sušenou ruku a stiskl otevírání dveří. Cítil emoce, které se kdysi za jeho života daly nazvat zvědavostí. Adrenalin se mu do těla vyplavit nemohl, ale stejně vnímal jisté vnitřní chvění. Dveře se otevřely a opatrně nahlédl dovnitř. Místnost se skříněmi, stolem a terminálem byla pochopitelně prázdná a Mozečka ani nenapadlo, že by měl otevřít skříně a obléct ochranný oděv. Na to mu nezbývala kapacita.

Přešel místnost, chvíli se zdržel u průzoru a otevřel dveře přechodové komory. Vlezl pomalu dovnitř, dveře se za ním zavřely, ozvalo se syčení a objevila mlha. Byl mrtvý, takže mu nemohl desinfekční plyn ublížit. Po skončení procedury se otevřely dveře do laboratoře.

Viděl věci, kterým nerozuměl. Zastavil u jednoho z akvárií a díval se dlouze dovnitř. Narazil hlavou do skla a po chvíli se začal vlnit substrát. Vylezl první brouk a za ním další. Ozval se hlad, Mozeček strčil ruku do akvária a vytáhl jednoho z brouků. Zblízka si ho prohlížel a záchodový brouk mu olízl obličej. Oklepal se a zakousl do broučí hlavy. Vystříkla zelená kapalina a potřísnila mu obličej. Broučí mozek chutnal hnusně, s odporem jej vyplivl a zbytek odhodil na zem. Hlad se ozval znovu, tudíž mu nezbylo nic jiného, než se posunout dál.

Obešel stůl a prohlédl si věci, které na něm ležely. Žádná se nedala jíst a už vůbec nepoznával k čemu by mohly být. Ale zaujalo ho něco jiného. Skleněné válce na konci laboratoře. Pomalu k nim došel a prohlížel si je. Většina z nich byla prázdná, ale ve čtyřech byla kapalina a krabovitý živočich. V hlavě mu proběhlo slovo „mozek“ a pudy zapracovaly. Ruka bezmyšlenkovitě sundala bezpečnostní kryt, vklouzla do válce s kapalinou a vytáhla tvora. Jeho vyschlé oči si prohlížely tvora s krabíma nohama, dlouhým ocasem a ústním otvorem obdařeným řadou zubů. Hlad mu velel dostat se k mozku, ale než se stihl zakousnout, tvor se mu přisál na vyschlý obličej a ocas začal omotávat kolem krku. Cítil, jak mu něco prochází krkem až do břicha a přitom trhá vnitřnosti na kusy. Před očima se mu setmělo a padl na zem.

Probral se, prohmátl rukama obličej a uvědomil si, že tvor už není přisátý. Otočil hlavou a všiml si krunýře ležícího opodál. Pálilo ho v břiše a to dost nepříjemně. Jeho trávicí systém byl chabý, proto jej Kokot nahradil umělým žaludkem, který našel ve skladišti. Starší model, který byl schopen rozložit a strávit naprosto cokoli včetně radioaktivního materiálu. Postavil se a prohlédl si škody na těle. Byl lehce potrháný a lezla mu ven klíční kost, kterou zlomil silný tlak kolem krku. Motala se mu hlava a žaludek měl jako na vodě. Hlad však zmizel.

Chvíli se ještě potácel po laboratoři a když už nic zajímavého nenašel, respektive nic co by se dalo sníst, vrátil se k přechodové komoře, vstoupil do ní a opět prošel procesem očištění. Nijak se nevzrušoval červeným blikajícím světlem a řvoucí sirénou. Dveře se nechtěly otevřít, tak zabral oběma suchýma rukama a rozevřel je.

Vstoupil do místnosti plné kouře a blikajícího světla s postavou v ochranném obleku. Byl to Jack, který zareagoval na poplach. Když viděl průzorem dění v laboratoři, oblékl se a vzal do rukou plamenomet.

„Padej zpátky, ty jeden mrtvej hajzle!“ řval jak protrženej tur.

Mozeček se zastavil a čuměl. V suchém mozku prolétla informace, že by měl zastavit a čekat na další rozkazy.

„Padej zpátky nebo tě spálím na prach,“ křičel Jack a upustil trošku paliva z plamenometu.

V mrtvém scvrklém mozku prolétla další myšlenka, která zbytek těla varovala před žarem ohně. Mozeček se začal tvářit vyděšeně a pomalu couval zpět do přechodové místnosti.

„Netvař se tak vyděšeně a zalez zpátky,“ řekl Jack, jenž se pomalu uklidňoval, protože viděl, že Mozeček poslouchá. Preventivně však zase upustil ohnivou páru.

Byl opět uvězněn a začal propadat panice. Stál v přechodové komoře, dveře se za ním zavřely, znovu prošel přechodovou sprchou a otevřela se cesta do laboratoře. Došel k prosklené stěně a díval se na oblek svlékajícího Jacka.

„Zůstaň v labu a počkej, až se vrátí Kokot. Rozhoukala se karanténa a já nebudu zjišťovat, co jsi tam poslal ty jeden mrtvej debil.“

Mozeček byl nešťastný, přišel na něj splín, protože nevěděl, co provedl. Nechápal to pozdvižení a kdyby mohl, začal by brečet.

„Hele kreténe, co to tam leží na zemi za bordel?“ zkusil se zeptat Jack a ukázal na krunýř.

V Mozečkově mozečku se nějakým zázrakem rozsvítilo a došlo mu, že problém bude asi v jeho večeri.

„Možký, možký,“ radostně zahuhňal a začal poskakovat.

„Ty seš debil, vole,“ zasmál se Jack, ale hluboko v mozku mu začala klíčit myšlenka, že se něco trošku posralo.

„Zůstaneš prostě v labu a nepustím tě ven,“ dodal Jack a šel zabezpečit dveře přechodové komory. Pak se posadil k počítači a začal zkoumat mapu základny. Potřeboval se ujistit, že laboratoř je zcela oddělená a jediná cesta dovnitř je dveřmi.

Jack se ještě jednou podíval oknem do laboratoře, zamával a odešel. Mozeček osaměl a stále ještě necítil hlad. Uvědomil si, že je to poněkud zvláštní, protože hlad by měl mít neustále. Rozhodl se tedy ještě jednou podívat, jestli by se nedala něčím žravost povzbudit. Před očima se mu objevily zbylé tři válce. Tentokrát se ale rozhodl připravit na krmení lépe.

Vytáhl ze záhybu svoje oblíbené brčko, které používal pro sání mozků a zamyslel se. Přešel k laboratornímu stolu a zkoumal v rámci svých možností položené nástroje. Za ty stovky let, které prožil po boku Kokota, něco málo okoukal a pár figlů mu ve vyschlém mozku zůstalo. Některé lesklé kovové nástroje se mu nebývale líbily a vybral tedy pěkné silné kleště s posilovačem stisku. Pozvedl je před obličej a zkušeně prohlížel. O pitvách a anatomii taky něco věděl. Kdyby nebyl mrtvý, dalo by se říci, že jeho seschlý obličej vykouzil úsměv.

Odešel od stolu a zamířil k válcům. Zastavil u prvního a dlouze se díval. Nepřemýšlel, měl jasno, jen se díval a prohlížel si tvora stočeného na dně válce. Pak rychle nadzdvihl víko a strčil do kapaliny kleště, kterými tvora pevně zmáčkl a vytáhl ven. Tvor se probral a začal se bránit, omotával ocas kolem kleští a trhal sebou. Mozeček nebyl slaboch a bránícího kraba udržel. Natočil si jej ústním otvorem k obličejí a pečlivě prohlížel. Za chvíli našel mezi předními nohama slabé místo ve skeletu.

Vrátil se zpět ke stolu, smetl nepořádek na zem a přiložil tvora na pracovní plochu břichem vzhůru. Čelisti kleští držely tvora, aby sebou neházel, volnou rukou vzal malé kleštičky a odštípl jednu z noh. Ven se vyvalila červená kapalina, která začala leptat kleště a stůl. Mozeček se nelekl a natáhl ruku pro jiné náradí. Našel kleště, které vypadaly, že by mohly kyselému vnitřní prostředí kraba vydržet a uštípl další nohu. Kleště zůstaly skoro nepoškozeny.

Zbavil kraba nohou, ocas nechal být, otočil ho a vytáhl své brčko, které zarazil do místa, které si vytipoval. Krab vydal chrčivý zvuk, ale to už Mozeček vrtěním brčka změnil obsah krabího mozku na kaši. Tvor se přestal hýbat a labužnický vysál chutnou kaši. Hlad zmizel, aby se po chvíli ozval.

„V pořádku, všechno je v pořádku, mám normální hlad,“ proběhlo mu mozkiem a otočil svoji pozornost k dalšímu válci. Zbylí dva tvorové už nějakým způsobem věděli, co se stalo a přisáli se ke stěnám. Mozeček však už znal jejich slabé místo, tak se příliš nezdržoval nějakým váháním, rychlým pohybem kleštěmi vytáhl druhého živočicha, kterého tentokrát přiložil rovnou k podlaze břichem dolů, aby nemusel odlamovat nohy a do známého místa zarazil svoje brčko. Zamíchal, protřepal a když se tvor přestal hýbat, zvedl jej z podlahy a s chutí vysál kašovitou obsah mozkovny.

Zbývající tvor v posledním válci začal panikařit. Rychle sebou pohyboval a snažil se převrhnout válec, který byl z nerozbitného laboratorního skla a naštěstí pevně uchycený. Mozeček byl spokojený sám se sebou, protože cítil slastné vrnění v žaludku. Došel k poslednímu obědu, díval se na něj a užíval si tvorův strach. Byl mrtvý a smrti se nebál.

Vytáhl budoucí jídlo kleštěmi z válce, přimáčkl k podlaze a znovu použil jídelní brčko. Mumifikovaným jazykem si olízl obličej a rozkoší zamlaskal.

„Možký, možký,“ řekl nahlas sám sobě. Pohládl si spokojeně žaludek a pocítil jak se jeho obsah převaluje. Rozhodl se jít podívat k skleněné stěně, jestli se něco nezměnilo.

Poplašná světla neblíkala a ochranná mlha z kontrolní místnosti byla odsáta. Nikdo tam nebyl, i když si přál, aby před sklem stál Kokot. Posmutněl, otočil se a šel bloumat po laboratoři.

Uběhl blíže nejasný časový úsek, když pocítil v žaludku cosi zvláštního. Najednou měl pocit, že se v něm něco pohybuje a není to potrava. Začalo mu být těžko a musel si sednout.

„Co se to se mnou děje?“ prolétla jeho hlavou krátká myšlenka.

Prohmatával žaludek a začínal být zmatený. Něco bylo špatně a muselo to ven. Rozhodl se, že nebude čekat na Kokota a otevře si žaludek sám. Zvětšil volnou plochu na pracovním stole, ulehkl a přitáhl nad sebe osvětlovací rám s lesklou plochou, ve které se odrazilo celé jeho tělo.

Rozhrnul oblečení, obnažil suchou hrud' a břich, provedl dlouhý řez a roztáhl kůži, kterou po stranách hrudníku uchytil několika svorkami. V odrazné ploše viděl lesknoucí povrch žaludku zhotoveného z odolné kovové fólie, vzal přenosný laserový řezák a podle obrazu v odrazné ploše provedl v rámci možností rovný řez. Strčil ruku do otvoru a předmět, který vytáhl, ho velmi překvapil. Slizké mládě čehosi podivného, s velkou kostěnou hlavou se zubatou čelistí a hadovitým tělem, které se mu zakouslo hluboko do ruky. Naštěstí byl stále ještě mrtvý a bolest necítil.

Zatřásl paží a odhodil potvoru na zem. Nahmátl ruční svářečku, svařil žaludeční fólii, sešíváčkou a několika svorkami spojil břišní kůži. Znova se oblékl a postavil. Do jedné ruky vzal brčko a do druhé kleště. Měl zase hlad a to pořádný.

Rozhlédl se po laboratoři a hledal, kam se podivný zubatý tvoreček schoval. Nikde ho neviděl, tak začal prohledávat skřínky a poličky. S rámusem vyházel obsahy některých skříněk a nespokojeně mručel.

„Možký, možký.“

Uvědomil si, že se musí spolehnout na jeden ze svých instinktů. Zastavil, udělal na podlaze nohou místo, usadil se do pozice lotosového květu, sepjál ruce a začal simulovat meditační dýchání. Zklidnil mysl a soustředil se na jedinou věc, kořist. Se zavřenýma očima poslouchal ticho v místnosti. Věděl, že se někde svině schovává a vyčkává. Šlo jen o to, kdo první udělá chybu. Mozeček věděl, že on to nebude a tak trpělivě čekal. Jako mrtvý měl času dost.

Uběhlo několik hodin a Mozeček stále naslouchal. Jeho instinkt mu říkal, že již brzo se něco stane. Čekal a čekal a čekal, až se dočkal. Malé vyschlé uši zaregistrovaly velmi pomalý pohyb ve vzduchotechnice. Uzavřený okruh oběhu vzduchu neměl spojení se zbytkem základny, takže cokoliv vlezlo do potrubí, tam také zůstalo. To sice Mozeček netušil, ale rozhodně mu nastalá situace pomohla k úspěchu. Přestal dýchat a naslouchal. Tvor se pohyboval plechovým hranatým potrubím jeho směrem. Mozečkovo chřípí zachytilo pach strachu a smrti zvířete, které má hlad. Znal ten zápach smrtícího hladu. Zůstal klidný a nechal oběť připlazit přímo nad sebe a pomalu prsty vytahoval svoji hůlku. Pohyb zvířete se zastavil, vyčkávalo. Mozeček se přestal hýbat a pomalu dýchal. Souboj nervů pokračoval.

Dalších pár hodin uteklo jako civilkář z armády a v potměšilé laboratoři seděl Mozeček, který stále vyčkával, až hlad jeho oběti dosáhne vrcholu. V rouře nad Mozečkovou hlavou stálo mládě a vypadalo velmi sklesle. V zabijáckém mozku tvora lítala sem a tam jediná myšlenka. *Zabít a sežrat.*

Nedalo se této myšlence již odolávat, hlad mládě udolal a donutil udělat šílenou věc. I když podvědomě tušilo, že podivný tvor není k jídlu, instinkt radil zabít a sežrat. Rozhodlo se konat. Zvedlo svoji hlavu jak nejvýše mohlo a vrhlo se směrem k čekajícímu Mozečkovi. Prorazilo hlavou plech klimatizační roury a letělo přímo na hlavu zombie. Ve světle se cosi zalesklo, suchá ruka zvedla a kovové brčko se tyčilo nad hlavou Mozečkovou jako malý hromosvod. Mlád'átku se v mozku mihl pocit překvapení a pak už gravitace vykonala své. Kovové brčko prošlo ochranným krunýřem a projelo hluboko do tvořího mozku. Ostny na konci brčka se rozevřely a světlo v očích zhaslo.

Mozeček stáhl ruku k obličejí a prohlížel úlovek. Všiml si, že tvorečkovi narostly malé přední pařátky, hlava se začala protahovat a zadní nožičky s ostruhami již unesly celé tělo. Nic takového v životě ještě neviděl. Ozval se však hlad, který potlačil jakékoliv jiné potřeby, promíchal ještě jednou obsah mozkovny a pomalu začal vysávat obsah. Chuť kaše byla zcela jiná než všechny chutě, které znal z minula. Moc jich tedy nebylo, ale rozhodně tahle byla nejlepší. Vysrkl poslední kapičky lahodné pochoutky, odhodil mrtvé tělo a protáhl se. Hlad zmizel a cítil, že tato strava byla velmi výživná a plná energie. Odpočíval a začal zase přemýšlet, tedy přemýšlet v rámci svých mrtvých schopností.

Vrátily se obavy z opuštění. Uběhla už dosti dlouhá doba a on byl stále sám.

„Kde je můj přítel?“ ptal se v duchu sám sebe. Nedokázal si však odpovědět. V místnosti za sklem byla stále tma a nikdo v ní nečekal. Několik hodin ležel opuštěn pouze se svými myšlenkami, než se urodila jedna zvláštní, odvážná a snad i neuskutečnitelná. Vytvoří si svého vlastního přítele. Usilovně přemýšlel, ale jediná možnost, která ho napadla, bylo uživit mrtvé tělo netvora, který se ho pokusil zabít a sežrat. Zvedl ho ze země a položil na laboratorní stůl. Pokud si pamatoval dobře z vyprávění Kokotových, musel nejdříve vykuchat vnitřnosti, vypustit veškerou krev, rozříznout mozkovnu a uložit mozek do speciální konzervační kapaliny, která by měla být někde ve skříních z dob, kdy ho Kokot oživoval. Ještě bude potřebovat žaludek. Připevnil tělo zvířete popruhy ke stolu a rozřízl břicho. Vyvalil se smradlavý zápach a vytekla srážející se krev, která vypalovala do stolu díry.

Kapka krve kápla na vyschlou dlaň a propálila díru jako vrata. Přestože jako mrtvý nic necítil, uvědomil si, že není úplně nejlepší zničit vlastní ruce, rozhlédl se a zamířil k jedné ze skříní. Nějaký zbytek vnitřního hlasu mu radil, že by tam mohly být uloženy pracovní rukavice. Otevřel dveře skříně a prohledával jednu poličku za druhou. Hlas se nemýlil a skutečně ve spodní části našel krabici s rukavicemi. Vytáhl ji, přenesl ke stolu, nasadil pár a pokračoval v práci. Vyvrhl orgány, kotoučovou pilkou otevřel vrchní část mozku a opatrně očistil vnitřek mozkovny od zbytků kaše z původního mozku.

Mozeček byl mozek a velmi rychle, tedy rychle v rámci svých možností a schopností, si uvědomil, že bude potřebovat náhradní mozek. Bez mozku sem mu nepodaří tvora oživit. Začal přemýšlet a přemýšlel velmi usilovně. Během přemýšlení pracoval na těle zvířete. Když jej zbavil veškerých částí podléhajících rychlému rozkladu, přenesl mršinu do laboratorní trouby a nastavil pomalé vysoušení. Znova se usadil do meditačního sedu, zkřížil nohy do pozice lotosového květu a začal přemýšlet, seč mu síly stačily. Čas utíkal tradiční rychlostí mrtvých myšlenek, ale nakonec se mu v hlavě rozsvítilo. „Možký! Možký, možký,“ vykřikla vyschlá ústa. Mozečka totiž napadlo jedno velmi ujeté řešení. Vzpomněl si na brouky, kteří mu tak nechutnali a uvědomil si, že by mohl použít mozek jednoho z nich. Zavýskl, popadl kleště a zvedl se. Přešel k akváriu s brouky, odsunul vrchní kryt a kleštěmi vytáhl největší exemplář, který se mu podařilo odchytit. Mohutný jazyk broukův olízl Mozečkův obličej. Mozeček se oklepal a vrátil zpět k laboratornímu stolu, držíc brouka v kleštích dalek od těla. Přiložil ho na pracovní plochu, přidržel kleštěmi a skalpelem odřízl broukovu hlavu. Bezhlavá část těla se zachvěla smrtelnou křečí a ztuhla. Mozeček ji odhodil do drtiče odpadu a nasměroval veškerou pozornost k hlavě.

Opatrně vypreparoval jazyk, který ho velmi fascinoval a nůžkami rozstříhl chitinovou kutikulu a zpřístupnil mozek brouka. Mozek byl malý, ale to mu nevadilo. Opatrně jej vyjmul a položil na stůl. Chvilí přemýšlel, jestli by nebylo lepší dát malou svačinku, ale rozhodl se pokračovat v plánu a přinesl konzervační mozkovou kapalinu, kterou odlil do malé nádoby, do které posléze uložil k odpočinku jazyk a mozek.

Ozvalo se cinknutí mikrovlnky, které signalizovalo ukončení procesu vysoušení. Mozeček přešel k troubě, nahlédl dovnitř kontrolním okénkem a se spokojeným mručením vyndal vyschlé tělo. Opatrně ho přenesl ke konzervační vaně s roztokem stabilizační látky, která se vsřebává do suchého těla, jenž pak zvláční a udrží pohromadě, aby se nerozpadlo v prach. Bohužel si nemohl vzpomenout, jak dlouho má být trup ponořen, tak se rozhodl, že kdo si počká, ten se dočká. Vrátil se zpět k meditaci.

Ponořen do svých myšlenek, vzpomínal jaký měl hrozný hlad, než se Kokotovi podařilo namíchat první požitelné želé. Šílený hlad, který mu nenechal klid v duši. Pociťoval potřebu zabíjet a žrát, zdály se mu sny o pojídání mozků, představoval si, jak loví lidi a drtí jejich hlavy. Vzpomínal na zoufalství, kdy se vrhal na Kokotovy náhradní hlavy a drtil svými zuby elektronické součásti, až se mu úplně zničily, vzpomínal jak okusoval sám sebe a snažil se nakrmit svým vlastním mrtvým masem. Stovky let mrtvý živý Mozeček šlehl hlady, než poprvé přinesl Kokot misku s jídlem, které se dalo jíst, chutnalo, ale hlavně dodávalo energii, kterou potřeboval k tomu, aby zůstal v klidu. Hlad. Hlad. Hlad. Dostal opět hlad, otevřel oči a šel si pro jednoho brouka. Vytáhl ho z akvária, zabil, vyřízl malý mozek a napíchl na své brčko. Sjel ho očima a pomalu vložil do úst. Začal žvýkat a uvědomil si, že vlastně nakonec nechutná až tak špatně. Neměl být prvně tak netrpělivý. Lahůdka jako prase a proto vytáhl ještě další dva brouky, také je usmrtil a vyndal mozky. Pomalu si vychutnával lahůdku a snažil se ovládnout touhu sežrat i ten zbytek. Rozhodl odolat pokušení a šel se podívat, jak jde konzervace trupu mláděte. Prohlédl probíhající práci a usoudil, že ještě chvíli nechá roztok pracovat. Posadil se a začal opět meditoval.

Otevřel oči a rozhlédl se. Byl stále sám a zase hladový. Rozhlédl se po laboratoři a ujistil se, že je vše při starém. Pomalu se zvedl, protáhl ruce a odešel k nádrži s roztokem, podívat se, jak pokračuje projekt. Vytáhl tělo z kapaliny, pečlivě ho prohlédl a usoudil, že konzervant prosákl celou strukturou. Došel k jednoduchému pocitu, že proces byl dokonán, položil mrtvolku na laboratorní stůl, natáhl pro uložený mozek, který se během času stihl ještě o něco zmenšit. Jazyk byl postižen stejně, ale i tak si zachoval něco ze své původní majestátní velikosti.

Vložil scvrknutý mozek zpět do mozkovny, opatrně připojil nervy k původní páteři a přišil jazyk do zubatých úst. Kompozice vypadala poněkud směšně. Velký jazyk a švy okolo celé hlavy. Zbývalo voperovat umělý žaludek, který sebral z poličky označené popiskem „*Umělé žaludky*“.

Mozeček prohlížel své velkolepé dílo. Skloněný nad stolem vydával spokojený mručivý zvuk. Věděl, že nastala poslední fáze návratu mláděte do života. Přesunul svoji pozornost k ovládacímu panelu elektrošoků. Nebyl si zcela jist silou elektrické energie, která bude potřeba k oživení, ale odhadl, že čím víc ampér tím lépe. Propojil pár drátů a připojil sondy k temenu a trupu subjektu. Zapnul energii a otočným potenciometrem nastavil počáteční napětí. Když se na displeji objevila požadovaná hodnota, stiskl tlačítko a mrtvým tělem projela dávka elektrické energie. Mrtvolka se zachvěla v křeči. Elektrokardiogram mlčel. Zvýšil tedy napětí, nabil kondenzátory a opět pustil do těla elektrošok. Záškuby těla trvaly tentokrát déle, ale EKG stále zobrazovalo rovnou linii. Zvýšil hodnoty na maximum a vypustil ďábelskou energii. Pokusný objekt se prohnul do oblouku, ve kterém chvíli vytrval a pak se vrátil do vodorovné polohy. EKG mlčelo a Mozeček se zamyslel.

Najednou se ozvalo pípnutí a linka EKG se vychýlila. Skoro by se dalo říci, že se lekl, jak ho nečekané pípnutí překvapilo. Nemělo by se ozvat, protože experiment neměl stejně jako Mozeček srdce. Nicméně nad tím nepřemýšlel a sledoval jak se linka vychyluje čím dál víc častěji a přístroj zrychluje tempo pípání. Najednou se pohnul jazyk. Mozeček radostí poskočil, protože pochopil, že se dílo podařilo. Nový domácí mazlíček se pohnul.

Naklonil se nad něj a prohlížel výsledek své práce. Tvoreček roztáhl jazyk a olízl Mozečkovi obličej. Pohladil zvířátko po hlavě, které sebou škublo a zakouslo se mu do ruky. Ucukl a zuby natrhly kůži a šlachy na lokti. Musel tedy udělati poslední věc. Vzal do ruky kleště a vytrhal tvorečkovi všechny zuby. Nyní již byl spokojený se svým dílem a opatrně uvolnil stahovací popruhy. Držel nad zvířátkem ruku a naznačoval, že je všechno v pohodě a klidu. Oživlý mrtvý mazlíček se mu díval do obličeje a Mozeček přemýšlel, co se asi může honit v jeho malé hlavě. Prolétla mu mrtvým vědomím myšlenka, jestli vůbec byl dobrý nápad použít mozek záchodového brouka. Posadil se na židli a čekal.

Mozečkův nový domácí mazlíček se přetočil a postavil na silnější zadní nohy. Rozhlédl se po místnosti, vyplázl dlouhý jazyk a vydal chrčivý zvuk. Spatřil svého stvořitele a mozem se zbytky instinktů brouka pocítil potřebu najít nejbližší hovna a pozřít je. Instinkty koprofága se nedaly potlačit. Zvedl hlavu jak nejvýše mohl a chřípím natáhl vzduch. Převaloval jej v čichové trubici na vyschlých receptorech a pátral po vůni výkalů. Neomylně ucítil laboratorní toaletu a vydal se po pachové stopě. Mozeček ho se zvláštním zaujetím pozoroval a pocítil uspokojení, velké uspokojení. Byl na sebe hrdý. Mazlíček došel k dveřím záchoda, otočil hlavu k Mozečkovi a udělal na něj psí oči. Mozeček zjhl a pochopil, že má jít otevřít. Zvedl se, došel k záchodu a otevřel dveře.

Tvoreček dohopkal k sedáku, zvedl jedním pařátem poklop a nahlédl do sracího otvoru. Laboratorní záchod nebyl stovky let používán, záchodový brouk zemřel hladu a z postranního otvoru viselo jeho mrtvé seschlé tělo s vyplazeným jazykem. Mazlíčkův suchý mozek pocítil krátce lítost, ale pak jej instinkty donutily pokračovat v misi. Z tmavého otvoru jasně cítil molekuly zbytků sraček a tak skočil do díry a dopadl na dno zásobníku. Hovna byla rozpadlá na prach, ale to mu nikterak nebránilo, aby nabíral drobnou hrstí prášek a sypal ho do krku. Hlad zmizel a vnitřek nádoby byl zcela čistý. Zvedl hlavu a nad sebou uviděl ve výšce otvor. Začal vyskakovat vzhůru, ale nedosáhl. Vydal kňouravý zvuk. Do tmy najednou zasvítilo světlo a dno nádoby se osvětlilo. Znovu zvedl hlavu a nad otvorem spatřil sklánějícího se Mozečka. Zakňoural a hlava zmizela, aby se po chvíli znovu objevila a do hajzlu se spustil provaz. Okamžitě pochopil a začal po záchranném laně šplhat nahoru za světlem. Jakmile se dostal ven, skočil Mozečkovi kolem krku, omotal se ocasem, řádně olízl zachránce po obličeji a slastně začal příst.

„Možký, možký,“ řekl Mozeček a hladil svého nového přítele po hlavě, který vrněl spokojeností. Hlad se však začal ozývat. Přesunul se k prosklené stěně a všiml si, že se cosi změnilo. Za sklem stál Jack, na zádech nádrž paliva pro plamenomet, v jedné ruce stříkačku a v druhé nějaký přístroj. Výstražná světla neblíkala a mlhy nebylo. Jack stiskl tlačítko mikrofону.

„Debile, biologický poplach skončil, senzory hlásí, že nebezpečí pominulo. Můžu tě pustit, ale jenom mi řekni, co to kurva máš kolem krku za svini.“

„Možký, možký,“ odpověděl Mozeček a pohladil hlavu tvorovu.

„Rozumíš mi vůbec, ty jeden mrtvej debile?“

„Možký, možký,“ radostně zahýkal Mozeček.

„Asi mi rozumíš, debile. Vezmeš si to na vodítko a nepustíš ze svejch mrtvejch vočí. Je ti to jasný?“

Jack položil přístroj a do ruky vzal vodítko s dlouhým řetězem, které zvedl do vzduchu a ukázal Mozečkovi skrz sklo. Ten zakýval hlavou, zahýkal a radostně poskočil. Jack mu rukou naznačil, že má jít do přechodové komory. Mozeček pochopil, odmotal tvorečkův ocas ze svého krku a vzal ho do náruče.

Opět prošel desinfekčním procesem v komoře a pak se mu otevřel po dlouhé době svět základny. Naproti němu stál Jack se zapáleným hořákem plamenometu v jedné ruce a druhou hodil směrem k Mozečkovi obojek a vodítko. Rukou mu naznačil, že to má sebrat. Mozeček se tedy sehnul, zvedl

předměty z podlahy a nasadil obojek zvířátku kolem krku. Přidělal vodítko a položil tvora na podlahu. Rozhodl se nedělat potíže, protože se potřeboval konečně najíst.

„Možký, možký,“ řekl a ukázal směrem ke dveřím. Jack pochopil, že Mozeček má hlad, zhasl hořák plamenometu a ustoupil. Mozeček prošel kolem a vedle něj na zadních nohách cupital, uvázaný k vodítku, opravdu podivný tvor bez zubů s velkým jazykem a ocasem, kterým se občas podpíral.

„Teda, co tohle je kurva za potvoru, budu muset bejt ve střehu, než se vrátí Plecháč. A kde to kurva vzal?“ mumlal si pro sebe Jack.

Mozeček šel chodbou rovnou do kuchyně. Vzpomínal, jak mu přítel vysvětlil, že vedle stroje, jenž vyrábí potravu, je skříň, která je uvnitř studená a v horní polici jsou zásoby jídla. Vedle něj poskakovalo zvířátko, které občas zvedlo hlavu a podívalo se vzhůru.

V kuchyni otevřel ledničku a z horního fochu vyndal krabici s oblíbeným mozkovým želé. Uvázal vodítko na kliku a dal se do jídla. Pociťoval opravdu velký hlad a měl co dohánět. Sedl si ke stolu a spořádal tři krabice, než usoudil, že je opravdu nasycen. Cítil energii, která se mu rozproudila mrtvým tělem. Podíval se na svého nového mrtvého přítele, ten zareagoval na jeho pohled a vydal několik kňouravých zvuků. Zvedl se tedy od stolu, odvázal vodítko a vyšel na chodbu. Chtěl si jít hrát se zvířátkem, ale to nepřestávalo kňučet a tahalo za vodítko směrem k ubicacím.

„Možký, možký,“ řekl Mozeček, kterému docvaklo, že potvora má taky hlad a táhne ho k záchodům. Uvázal vodítko k jedné z trubek u stěny a odběhl. Zvíře začalo výt.

Netrvalo dlouho a Mozeček proběhl chodbou s miskou míříc k záchodům. Vstoupil do jedné ze sracích místnůstek, otevřel zásobník a do misky nabral zbytky hoven, které ještě nestihl záchodový brouk zpracovat. Pyšně se vracel s úlovkem k místu, kde nechal uvázané mládě. Položil misku na zem a mrtvé zvíře se na ni okamžitě vrhlo. Rychle spořádalo smrdutý obsah, nenechalo ani kapku a vylízalo všechno do sucha. Podívalo se na Mozečka a spokojeně řihlo.

„Možký, možký,“ zatleskal Mozeček a odvázal vodítko od trubky. Vyrazili na procházku po základně.

Jack seděl v pozorovatelně na baru a upíjel z láhve. Neměl co na práci a tak chlastal. Bylo to tak odjakživa, co si pomatoval. Problém byl, že chlastal furt, hlavně když byl ženatej a měl dvě roztomilý dcerky. Černovlasé holčičky s velkými zelenými kukadly. Uměl bejt zodpovědněj, ale jenom sám za sebe. Pracoval v podmořským dole, půlroční směny tvrdý práce, během kterých nechlastal. Pak přijel na pevninu a chlastal. Jednoho dne zjistil, že už je pár měsíců ženatý a svět je fakt úžasný. Šlo to takhle dalších pár let za sebou, když si uvědomil, že má dvě roztomilý holčičky a báječnou ženu. Dařilo se jim dobře do té doby, než v zaměstnání zjistili, že chlastá i v práci. Malá nehodička zrovna v době, kdy vytuhnul na záchodě po placatce osmdesátiprocentního konzumního lihu. Zařvalo asi dvě sta šedesát horníků. To byl jeho konec. Odseděl si pět let za porušení smlouvy a jeho největší štěstí bylo, že se neštěstí stalo v mezinárodních vodách, kde všichni pracovníci podepisují poučení, že byli seznámeni s rizikem úmrtí. Hlubinná těžba byla náročná činnost.

Chlastat nepřestal ani v kriminále, chlastal i po propuštění. Chlastal i když řídil a jednoho takového krásného dne, kdy vezl svoji krásnou rodinku z výletu, nezvládl zatačku, převrátili se několikrát ze srázu a zůstali viset připásáni bezpečnostními pásy vzhůru nohama. Podařilo se mu dostat ven, ale jak byl otřesen, nenapadlo ho nic chytřejšího, než vytáhnout placatku, zhluboka se napít a oddychnout si, že všechno dobře dopadlo. Jenže nedopadlo, probral se a uslyšel křik své rodiny a spatřil kouř valící se z motoru. Vytáhl nůž a rozeběhl se zpět k autu, jenže už bylo pozdě, ozvala se exploze a ohnivá koule obalila celý vůz. Žár mu spálil vousy, obočí a ožehl kus hlavy. Pak už měl jen záblesky vzpomínek. Záchranka, nemocnice, pohřeb, láhve, desítky láhví s chlastem. Pamatoval si, jak se rozhodl odjet upít k smrti na Havaj. Smrt stále nepřicházela a jednoho dne potkal Kapitána Blázna, který mu vrátil smysl života až do okamžiku, než zemře. Smrtelně nebezpečný zaměstnání pašeráka drog.

Když si konečně uvědomil realitu a svoji pozici, přiznal si, že chlastá o něco míň a upil z láhve. Postavil se, zastavil motání hlavy a rozhodl si najít nějakou práci. Minimálně by měl varovat Franka, že se tu motá mrtvej debil s nějakým mrtvým zvířátkem. Blázen se ještě neozval, tak by možná mohl zkusit zjistit, co to kurva ten debil v laboratoři oživil. Přivolał výtah a vydal se do velínu, kde během poslední obchůzky viděl Franka hrabat se ve vysílače.

„Franku, jak ti to de a co vlastně děláš?“ vstoupil Jack do velínu.

„Jajacku, vyvyměměňuju něnějaký sosoučástky,“ vykoktal Frank.

„Proč?“

„Cicitlivější připříjem. Sspojíme sese ss Tititanem, vovole. Jajá sesem raradiogegénus, kukundo. Pproč měmě vlvlastně ootravuješ?“ rozčileně vymektal Frank.

„Přišel sem ti debile říct, že se to potuluje ten mrtvej kretén s nějakým mrtvým šmejdem na vodítku. Tak abys si dával pozor. Nevím co to je za potvoru, ale vylezl s tím z laboratoře.“

„Neneříkej mimi dedebile, dedebile. Momozeček uuž tutu bybyl aa seseznámil mmě sese ssvým ppřítetelem Mamazlíčkem. Zzvláštní popotvůrka ss ddlouhým jajazykem aa hhrozně ppřítulná. Chchtěla mimi lilízat pprdel.“

Frank se začal velmi zvláštně smát a zalezl zpátky k práci.

„Didi dodo hahajzlu aa nenevovotravuj mmě,“ ozvalo se zpod stolu.

Jack něco zamumlal, otočil se a vyšel do chodby. Musel do laboratoře k počítači a projít databáze, jestli nenajde nějaký informace. Zabouchl za sebou dveře a přivolał výtah.

Frank měl konečně klid a mohl se ponořit do své práce a vzpomínek. Už jako malý obtloustlý chlapeček koktal a příliš se nemyl. Nechodil skoro vůbec ven a raději zůstával se svým starým a smradlavým dědečkem v jeho domácí laboratoři. Dědeček byl vynálezce a jeho otec taky. Ale dědeček byl lepší. Hlady nikdy rodina netrpěla, služebnictvo se o vše postaralo. Genialita jejich rodu však přinášela různá postižení. Dědeček se nemyl, otec se nemyl a smrděl a malý Frank se také příliš nemyl a navíc koktal. Nikdy nechodil do školy. Děti ho odstrkovaly, šikanovaly a žádné s ním nechtělo sedět v lavici, proto ho učitelé usazovali do poslední oslovské lavice. Rodiče se tedy rozhodli platit domácí učitele, kteří za peníze dokázali ocenit genialitu mladého Franka, odmyslet si jeho tělesný zápach a dovedli ho až k branám vysokého školství.

Na vysoké škole se poprvé cítil normálně. Zjistil, že není jediným podivínem mezi inteligentními lidmi a jednoho dne se objevila tajná služba. Oslovila ho náborová služba s nabídkou celkem zajímavé práce.

Příliš dlouho se nerozhodoval, protože měl v krvi něco, co jeho předci nikoliv. Dobrodružství. Přijal nabídku, prošel náborovým testem, školením, výcvikem a byl zařazen do oddělení výzkumu a vývoje odposlechových zařízení. Byla to perfektní průprava, protože se naučil vše o odposlechu a dešifrování komunikace. Byl nejlepší ze všech. Jednoho dne se vše posralo. Byl mladý a nerozvážený, proto prováděl hlouposti. Začal provozovat na serverech svého zaměstnavatele elektronický obchod s drogami. Stal se třetím největším obchodníkem, než se podařilo agentům tajné služby zjistit, kdo za e-shopem stojí. Jeho jediný štěstí bylo, že nevědomky pracoval na svém vlastním případu, protože dostal za úkol dešifrovat nějaká data. Zvědavost ho zachránila před doživotním vězením a přinutila trávit život na útěku. Podíval se totiž do datových souborů a zjistil, že jsou to data z jeho vlastního serveru. Došlu mu, že se agentům podařilo nabourat do jeho geniálního systému a nebude jim trvat dlouho, než pochopí, že si hráli na prsou hada. Odeslal zprávu do centrály dvě hodiny po skončení směny, aby měl čas do rána dostat se za hranice a odletět pryč.

Přijel do Svobodné Tasmánie, když tajná služba rozrazila dveře jeho bytu. Nenašli nic, veškeré důkazy byly pryč. Věděli, že je to on, ale nevěděli, kde je a jak mu prokázat čin.

„Kurva drát,“ řekl tenkrát důstojník stojící v Frankově pokoji.

Frank požádal o práci v Tasmánských laboratořích. Příjímacím procesem prošel hladce a detektor lži dokázal podvést. Zaměstnali ho a začal pracovat na výzkumu hnojiv. Brzo zjistil, že spousta jeho kolegů a klonů zneužívá perník. Mozek dýlera se rozjel na plný koule a za rok zásoboval široké okolí nejkvalitnějším pervitinem severokorejské produkce. Kontakty měl stále a přes síť obchodoval s někým, kdo si říkal Kapitán Blázen. Zaplatil na anonymní adresu půlku objednávky, po převzetí na určeném místě zaplatil druhou půlku. Zvláštní vždycky bylo, že u zboží nikdo nikdy nebyl. Byznys s důvěrou, kterou se nevyplatilo pokazit. Vzrostlo mu opět sebevědomí a zapomněl na jednu podstatnou věc. Na svůj nevábný tělesný pach, díky němuž se tasmánská protidrogová policie pomalu dostávala Frankovi na kobytku. Všichni zatčení velkopřekupníci shodně potvrdili, že neví, jak jejich dodavatel vypadá, ale bezpečně ví, že jeho zápach je nesnesitelně k zblití. Frank časem skončil v síti podezřelých a jednoho dne, když si uvědomil, že je odposloucháván a sledován, domluvil přes síť s Kapitánem Bláznem odvoz z Tasmánie. Pravda, lehce tenkrát zariskoval, když vybalil defakto neznámému člověku, byznys nebyznys, svůj problém.

K jeho překvapení Kapitán Blázen odpověděl a rovnou odeslal souřadnice, kde na něj bude za pár hodin čekat člun. Sbalil přístupové karty ke svým účtům, smazal veškerá data, pustil plyn v kuchyňských spotřebičích a zapnul bezpečnostní systém.

Krátce po jeho zmizení přijela zásahová jednotka a vstoupila na pozemek. Patnáct sekund po otevření dveří bytu se ozval výbuch a vyšlehl plamen hořícího plynu.

Frank mířil k pobřeží. Na obzoru se zastavil a otočil. Uviděl zář, která byla v místech jeho domu. Věděl, že už není cesty zpět, přidal plyn a vydal vstříc osudu doufaje, že Kapitán Blázen splní svůj slib. Dojel na určenou pláž, schoval moped do křoví a začal pátrat po člunu. Opravdu našel, na konci pláže mezi velkými kameny a spadánými větvemi ukrytý, nafukovací člun s motorem a malou krabičkou. Otevřel ji, našel přednastavenou navigaci a klíček k zapalování. Neváhal, vytlačil člun na vodu, nahodil motor a zamířil směrem, který udávala navigace. Plavba ubíhala v poklidu, dokud se mu na displeji navigace neobjevili tři rychle se přibližující body. Přidal rychlost a přestal se kochat. Zbývalo mu jen pár kilometrů.

Na určených souřadnicích setkání si všiml, že se před ním rozsvítilo červené světlo. Zamířil k němu a po chvíli zastavil u vynořené ponorky, na jejíž palubě stály tři postavy. Jakmile přirazil, rozsvítila se světla a spustila střelba z palubního kanónu a ručních zbraní. Vylétly tři rakety a v dálce vybuchly tři lodě.

„Právě včas. Vítejte na palubě, Franku. Já sem Blázen,“ řekla prostřední postava, která kouřila joint.

„Pong a Jack,“ představil Blázen zbylé dvě postavy. Pong držel bazooku a smál se.

„Jajá sesem Ffrarank, Ffrank,“ představil se Frank.

„Kurva, ty smrdíš,“ řekl Jack.

„Jak jsem slíbil, budeš u vysílačky a sonaru. Víc pro tebe udělat nemůžu. Teď všichni nalodit, ponoříme se. Přijedou další zmrdi,“ dohulil Blázen joint a odhodil zbytek do moře. Ponořili se a Frank byl rád, že konečně našel místo, kde může být svůj. Práce spojená s jeho největší láskou, obchodem drogami.

Koktavý radista se vrátil do reality, přestal vzpomínat a znovu se soustředil na radiostanici základny. Byl ve svém živlu a tahle technologie byla pro něj nová. Jack se tou dobou procházel po laboratoři.

„Kurva, co se to tady dělo? Kde sou počítače?“ nadával jako křeček a zíral na těla bez mozků. Našel terminál a začal prohledávat databáze. Procházel data, položku za položkou a uběhl nějaký čas.

„Svatý hovno, co to kurva je?!“ vykřikl, když narazil na složku s fotografiemi. Zíral na fotografie a rosilo se mu čelo z doprovodného textu. Zabijácká svině bažící po krvi obětí. Vyplašeně zíral do monitoru a na mrtvé skelety. Najednou si uvědomil, že v tomto případě je všechno jinak. Zabijácká svině narazila na oběť bez krve, navíc ještě ke všemu mrtvou, hladovou, bažící po mozcích živých tvorů. To nemohlo pro žádného živého tvora dopadnout dobře. Vzhlédl k laboratornímu stolu a pozoroval díry vypálené kyselinou. Ani to zombie nezastavilo. Došlo mu, že není lepšího ochránce základny než Mozečka.

Jediné čemu Jack nerozuměl byl dlouhý jazyk, který podle dokumentace živočichů neměl. Brzo si však všiml mrtvých záchodových brouků povalujících se po místnosti. Došlo mu, že milý Mozeček použil při zombifikaci mozek brouka. Jo, zombifikace, správné slovo, které se Jackovi prohnalo hlavou. Ten mrtvej debil není debil a zvládl během pár dnů vytvořit další zombie. Neuvěřitelný, živý mrtvý umí udělat z mrtvých živé.

Našel v databázi informace o chování záchodového brouka. Rozesmál se a pochopil, proč Frank mektal cosi o mazlíčkovi. Záchodový brouk je naprosto neškodný, jenom jde po všem, co smrdí hovnem.

„Frankovi smrděla prdel, proto si k ní čichal,“ smál se Frank, až se za břicho popadal.

Po chvíli ustal a rozhodl se najít Mozečka s jeho novým přítelem.

Dva mrtví běhali po skladišti. Mazlíček byl vypuštěn z vodítka a čmúchal mezi bednami. Pátral po jakémkoliv zápachu, který by mu připomněl sračky. Mozeček ho sledoval a ve své pomalé palici si uvědomoval, že výchova nebude nic snadného. To není jako zabíjení, smrt je pro něj hra, ale vychovat malého tvorečka k obrazu svému, to zabere času. Vzpomněl si, jak dlouho trvalo jemu, než přijal Kokotovy příkazy. Hodně se zpočátku bránil a ignoroval, co mu říká, ale časem si uvědomil, že Kokot to s ním myslí dobře. Proč jinak by ho přiváděl zpět k životu?

Mazlíček zachytil stopu, radostně zaknikal, vyplázl jazyk a běžel za zdrojem pachu. Mozeček se rozeběhl za ním. Mazlíček mu na chvíli zmizel z očí, ale po několika obězích mezi regály ho našel, kterak stojí před velkou bednou a škrábe na obal. Došel k němu a prohlížel si Mazlíčkův nález. Najednou ho osvětlilo světlo baterky.

„Co tady máš mrtvej?“ ozval se Jack.

Mozeček ukázal rukou směrem k bedně.

„Možký, možký.“

„Tos mi toho řek,“ odpověděl Jack a podíval se po nápisech. Sjížděl je očima, až našel přepravní štítek. Kurevsky stará zásilka hoven z nějaký jemu neznámý planety. Konzervovaná hovna nějakých živočichů určená k výzkumu a pravděpodobně přepravní nádoba po těch letech teče.

Otevřel bednu a všiml si, že výpustní otvor netěsní. Kolem se vytvořila louže starých smradlavých sraček. Mazlíček se okamžitě vrhl na louži a jazykem lízal vyteklé výkaly. Spokojeně předl.

Jack to chvíli pozoroval a netušil co s tím. Dostal jenom jeden nápad.

„Aspoň má co žrát. Najdi svému příteli nějakou misku a přelej ty sračky do něčeho bez děr. Chápeš?“ zeptal se Mozečka.

„Možký, možký.“

„Snad si mě pochopil,“ zakroutil hlavou Jack, sklonil baterku a odešel.

Osaměli. Mazlíček vylízal poslední zbyteček výkalového průsaku, zíral s vyplazeným jazykem na Mozečka a tvářil se spokojeně. Oba byli syti a chtěli si hrát. Mozeček dostal nápad. Sebral ležící tyč, omotal ji kusem gázy z nohy, odpustil z nádrže na improvizovanou hovnovou louč trošku chutných uležených výkalů, zamával tím Mazlíčkovi před nosem a rozeběhl se do tmy.

Chřípí tvorečkovo zachytilo libou vůni výkalu a scvrklý mozek záchodového brouka instinktivně zareagoval. Mazlíček vydal radostný zvuk a rozeběhl se po stopě.

„Jacku, oohlásila sese Uurrgha,“ ozval se ve sluchátku Frank.

„Ok, řekni jí, že jdu do transportní místnosti,“ odpověděl, dopil skleničku, podíval se oknem do doku a opustil pozorovatelnu. Sjel výtahem k transportéru a přijal netrpělivě očekávající Urghu.

„Už sem tady, kde se tak dlouho byli?“

„Jacku, expedice se nám protáhla a máme za sebou fakt dlouhej mejdan, takže se nevyptávej jak idiot, všechno se dozvíš. Jenom mi řekni, jestli je u vás všechno v pořádku.“

„Všchno v pořádku. Frank se furt hrabe ve vysílačce a ten debil Mozeček má nového domácího Mazlíčka. Žere hovna a není to brouk.“

„Cože má?“

„Domácího mazlíčka. Ten vůl Kokot se bude divit jako debil,“ vysvětlil Frank politickým slangem.

„Dobře, dořešíme toho mazlíčka po návratu. Ještě se na Titanu zdržíme, Blázen letí s panem Jednookým otestovat náš nový mezigalaktický pohon.“

„Cože de Blázen otestovat? S kýmže letí? Jakej pan Jednooký?“ vychrlil ze sebe celou řadu nechápavých otázek Jack.

„Jacku, klid. Vrátime se za pár dní. Konec vysílání,“ ukončila spojení Urgha.

Jack nechápal o jakým mejdanu hovořila a podvědomě cítil, že by se měl Blázen vrátit a vydat další rozkazy. Byl rozchlastaný a potřeboval zbrzdít. Vytáhl z vnitřní kapsy placatku s alkoholem a napil se.

„Franku, Urgha říkala, že ještě bude pár dnů trvat, než se vrátí,“ vzkázal komunikátorem Frankovi.

„Dodobře, ppráce mamám dodost,“ odpověděl Frank.

Jack se musel rozhodnout. Buď bude pokračovat v pití a nebo si najde práci. Uvědomil si, že inventarizoval skladiště a musel přiznat, že se nechal událostmi posledních dnů pěkně rozhodit. Vypil zbytek placatky, z jednoho šuplíku vytáhl velkou láhev a přelil část obsahu do přenosky. Skrytý zásoby měl po celý základně, protože nemohl dopustit, aby náhodou zůstal bez chlastu.

Mozeček mezitím zjistil, že jeho Mazlíček je velmi učenlivý a pro voňavou odměnu udělá cokoliv. Naučil ho pár příkazů. K noze, lehni, sedni, dej pac, mrtvolka – ten byl jeho oblíbený, panáček, hledej a trhej.

'Trhej' znamenalo, že se Mazlíček vrhl na označenou oběť a začal ji olizovat. Obvykle anální otvor. 'Hledej' bylo jasné, protože bylo příkazem k hledání pochoutek. Výcvik spočíval v jednoduchém rozmístění misek s hovny a vypuštění Mazlíčka. Náhodou zjistil, když umístil misky do horních polic, že milý Mazlíček je mrštný a schopný vylézt skoro kamkoliv pro kus žvance. Pokud někde smrdělo hovno, Mazlíček ho dokázal najít.

Ozval se hlad. Mozeček zachrčel 'k noze', Mazlíček přiběhl a posadil se u vyschlé nohy. Vyplázl jazyk a čekal na odměnu. Dostal sušenku namočenou ve sračkách, ani nežvýkal, jen ji nechal sklouznout rovnou do žaludku. Mozeček vyrazil vstříc svému jídlu a nemá tvář hopsala v závěsu.

Nacházel se zrovna v hale u kuchyně a ubikací, když vrazil do Ponga a Kokota.

„Co to kurva doprdele je!?“ vykřikl Pong a vytáhl meč. Mozeček zachrčel a Mazlíček se mu schoval za zády.

„Zadrž Pongu,“ řekl Kokot a rukou stlačil Pongův napřažený meč.

„Ahoj Mozečku,“ pokračoval a napřáhl ruce. Mozeček se rychle uklidnil, natáhl ruce a padl si se svým studeným přítelem do náruče.

„Už jsem zde můj starý mrtvý příteli, už se nemusíš ničeho bát,“ chlácholil Kokot Mozečka.

„Ááá copak to je za roztomilé za roztomilé zvířátko?“ zeptal se dál.

„Možký, možký,“ zachrčel Mozeček.

„Rozumím,“ řekl Kokot, vymanil se z Mozečkova sevření a sehnul k malé příšerce.

„Ale ty si mi roztomilej malej... co jsi vlastně zač?“ přemýšlel nahlas a natáhl ruce ke zvířátku.

Mazlíček ucukl a díval se nedůvěřivě po Kokotovi. Po chvíli se osmělil a začal očichávat natažené ruce. Když zjistil, že nesmrdí hovnem začal se pomalu přibližovat.

„Plecháči...“ pokusil se něco říci Pong, ale Kokot mu opět naznačil, že má držet hubu.

Mazlíček se vyškrábal po Kokotově těle až k hlavě, jemně se ovinul ocasem kolem krku a začal olizovat tvář.

„Neuvěřitelná práce. Můj mrtvý příteli, netušil jsem, že jsi až tak chytrý. Něco si za ty roky pochytil,“ pochválil Mozečka Kokot.

„Pongu, řekl bych, že se díváme na tvora z laboratoře. Netušil jsem, že je schopen toho zabijáckého tvora ze skleněných válců přemoci, zabít a jednoho vrátit k životu. Podle chování bych řekl, že nahradil původní mozek mozkiem záchodového brouka a jazyk je jen taková legrácka.“

„Mozečku, původní mozek je kde?“ otočil se Kokot.

„Možký, možký.“

„Rozumím, sežral si je a byly dobrý. Fajn, zabil si sice poslední exempláře ve známém vesmíru, ale to už se vrátit nepodaří. Aspoň už nikoho neohrozí. Ale Mozečku, to ti povídám, postaráš se o něj sám. Já už se ti nemůžu věnovat jako dřív.“

„Možký, možký.“

„Jsem rád, že rozumíš. Čím ho vůbec krmíš?“

„Možký, možký.“

„Hovnem povídáš? Záchodový brouk se nezapře.“

„Možký, možký, možký.“

„Povídáš, že ve skladu je zásoba starých sraček? On je dokázal vyčuchat?“

„Možký, možký.“

„Jestli máš nos na sračky, mohl by ses nám drobečku občas hodit,“ zasmál se Kokot, pohnul slizkým knírkem a pohladil Mazlíčka po hlavě.

„Co to tady máte?“ ozval se Bláznův hlas a místností zavoněla marihuana.

„Můj vůdce, náš nový domácí mazlíček.“

„Nepovídej, kde by se tady vzal. Vždyť tu nejsou ani potkani, všechno ten tvůj přítel vyhubil a sežral.“

„Můj vůdce, podívejte se sám. Zde je důkaz, že i mrtvý může mít city,“ řekl Kokot a poodstoupil.

„To mě poser hlavu i s krkem. Mládě vetřelce!“ vykřikl Blázen.

„Můj vůdce, klid, už je úplně neškodné, Mazlíček pozabíjel všechny exempláře v laboratoři a tohoto si oživil,“ uklidňoval ho Kokot.

„Jak kurva oživil a proč má takovej divnej jazyk?“

„Můj vůdce, dýchejte klidně, postupně vám vše vysvětlím, ale teď prosím pochopte, že vám toto stvoření neublíží.“

„Kokote, ty jeden kokote, dobrá dobrá, budu klidnej, ale máš za to, nebo co to je, zodpovědnost,“ s předstíraným klidem v hlase odpověděl Blázen.

„Šéfe, já bych to zabil,“ vložil se Pong.

„Pongu, už je to mrtvý,“ řekl Blázen.

„Tak to aspoň rozsekám na malý zkurvený kousičky,“ zkoušel dál Pong svoje šance.

„Ne, Kokot si sám přidělal práci,“ zakončil debatu Blázen a díval se na tvorečka, který ho pomalu obcházel a vypadal, že něco hledá.

Najednou se postavil na zadní a olízl Bláznovi kalhoty na prdeli.

„No co, málem sem se posral, když sem to uviděl,“ odpověděl zpruzeně Blázen. Otočil se a než odešel do prdele, promluvil.

„Jo Pongu, řekni Karlosovi, ať koupí ten posranej hajzlík se zastávkou, kde ústí naše černá díra a vyžene všechny bezdomovce, který tam dělaj zsranej bordel.“
Kokot zůstal sám s Mozečkem a Mazlíčkem.